

[C. O. Pedersen.]

denne Forsikring, og jeg tror endogsaa, at den højtærede Minister paa flere Punkter gør den Forsikring, vi i Øjeblikket har, ikke saa lidt Skade. Nu vil jeg ikke strides med den højtærede Minister om Navnet — det skal ikke komme an paa det; jeg erkender, at der kan blive Tale om en videregaaende Forsikring —, men i Forslaget, som det er formet her, har denne Forsikring sin meget stærke Begrænsning.

Den højtærede Minister sang i sin Tale Gravsangen over den tvungne Folkeforsikring. I vedkommende Afsnit af den Tale, den højtærede Minister holdt, nævnte han bl. a., at han vidste ikke af, at man kunde forbedre Moralen ved direkte Tvangsforanstaltninger. Deri er jeg enig med den højtærede Minister — jeg ved for Resten ikke, paa hvor mange Felter det i det hele taget er muligt for en Stat ved Love at forbedre Moralen, det har jeg ikke saa stor Tiltro til; men naar den højtærede Minister taler om, at man ikke kan forbedre Moralen ved direkte Tvangsforanstaltninger, saa tvivler jeg ogsaa paa, at det lader sig gøre ved indirekte Tvang.

Men det, som Ministeren tilstræber med sit Forslag her, er i Virkeligheden dette, at han tvinger Folk til at gaa frivillig med. Det, at han stiller Forsikring i Sygekasse op som Betingelsen for at opnaa Aldersrente, er jo det samme som at holde Folk en Pistol for Brystet. Og nu spørger jeg den højtærede Minister, om han egentlig tror, det skulde være en saadan moralforbedrende Foranstaltning.

Det nærer jeg nogen Tvivl om. Jeg tror ikke paa nogen Moralforbedring hos dem, der ikke hidtil har været besjælet af den sociale Aand, som den højtærede Minister med Rette talte om. Vi kan vel erkende, at navnlig saadan som Sygekasserne har virket hidtil, har de været besjælet af en god Aand; der har været en god Forstaaelse blandt de forsikrede af den Ret, de her nød ved Statens Bistand. Men jeg tvivler paa, at den højtærede Minister vil have Held til at udøve den Moralforbedring, som han talte om, paa de Elementer, som han her ved Hjælp af Aldersrenten indirekte vil tvinge til at gaa ind som Medlemmer af Sygekassen.

I mangt og meget af det, den højtærede Minister sagde med Hensyn til den tvungne Folkeforsikring, kan jeg være enig. Jeg forstod, at den højtærede Minister i og for sig ikke vilde være ked af, om vi havde haft en Udvikling her i Danmark, der havde

ført os ad Forsikringsvejen, men Ministeren mente, at nu var det for sent.

Jeg er enig med den højtærede Minister i, at hvis man nu skulde skabe en tvungen Folkeforsikring, vilde det frembyde meget, meget store Vanskeligheder. Naar den højtærede Minister talte om, at den Byrde, vi har i Øjeblikket overfor de gamle, der lever nu, allerede virker ret trykkende, og at det saa vilde volde os endnu større Byrder at opsamle en Forsikringsfond overfor de gamle, der skal nyde Renten om adskillige Aar, saa er der ingen her, selv ikke de ivrigste Tilhængere af Forsikringen, som tør protestere. Vi har i Øjeblikket tilstrækkeligt at slæbe paa.

Der er, som sagt, mangt og meget i Ministerens Tale om Forsikring, som jeg kan give min Tilslutning, selv om jeg meget beklager, at vi er kommet dertil, at det i Øjeblikket ikke er muligt at føre Forsikringstanken igennem. Og selv om man ikke havde andre Grunde til for Øjeblikket at opgive den, saa maatte et Blik ud over denne Sal være tilstrækkeligt for enhver; man maatte sige sig selv: Det lader sig ikke gøre at gennemføre den, det er jo umuligt. Og naar man fra alle Sider erkender, at den sociale Reform er en Nødvendighed inden alt for længe — og det erkendes fra alle Sider —, saa nytter det ikke, at man vil lade denne Reform vente paa den fjerne Fremtid, da man muligvis kunde sige, at det lod sig gøre at oparbejde et Flertal til Fordel for en tvungen Folkeforsikring.

Derfor kan jeg give min Tilslutning til, at der nu gøres et Forsøg, selv om det er af en ganske anden Beskaffenhed end den Tanke, det danske Folk i Almindelighed har gjort sig med Hensyn til Folkeforsikring.

Med Hensyn til de tre Forslag fra det konservative Folkepartis Side, der knytter sig til Folkeforsikringstanken — eller den knytter sig omvendt til dem, kan man ogsaa sige —, finder jeg ikke Anledning til at sige noget her i Dag. Jeg skal henvise til det ærede Medlem Hr. Krag's Udtalelser her i Fjor, bag dem staar Venstre ogsaa i Øjeblikket.

Men da Ministeren talte om den tvungne Folkeforsikring, fremsatte han ogsaa nogle andre Betragtninger, som jeg finder Anledning til at gøre nogle Bemærkninger om. Han søgte at bevise, hvor vanskeligt Arbejderklassen er stillet allerede nu med Skatter og Kontingenter i Forhold til andre Medborgere, og ud fra den Betragtning mente han at kunne bevise, at det var umuligt for Arbejderne at bære en Forsikring.